

ד"ר עינת וילף הייתה פעילת שמאל וכיהנה כחברת כנסת מטעם מפלגת העבודה. הספקות שהתעוררו בה לאורך השנים הפכו את תפיסת עולמה, וכיום היא מאמינה שהפתרון נמצא בהכחדת חזון השיבה הפלסטיני. "ברגע שהפלסטינים יכירו בזכותו השווה של העם היהודי להגדרה עצמית במולדתו ההיסטורית, נוכל להתקדם"

שוברת מוסכמות

● ש ר ה ג ב א י

ב ראשית שנות ה־2000 עינת וילף הייתה "נערת הפוסטר של השמאל הישראלי", כך היא מכנה את עצמה במעט ציניות ממרחק השנים והמאורעות שהתרחשו מאז. "עברתי עם ביילין ועם פרס", מספרת וילף. "באותה תקופה כבר שאלתי את עצמי שאלות, אבל המשכתי לתמוך ברעיון שתי המדינות ובהתנתקות".

"קל הרבה יותר לשנות אידיאולוגיה כשאנשים מרגישים
שהיא לא הביאה אותם למקום טוב". ד"ר עינת וילך

"אף אחד מהמנהיגים הפלסטינים הצעירים שהוזמנו למפגשים לא הכיר בזכותו של העם היהודי למדינה. הם אמרו שהיהדות היא לא לאום אלא דת, ולכן אין לה זכות להגדרה עצמית"

אלא שאז, בשנים 2004-2005 הוזמנה יחד עם צעירים ישראלים אחרים לסדרת פגישות עם מנהיגים פלסטינים צעירים ומתונים, ודווקא בעקבות המפגשים הללו החלה לגבש תובנות אחרות שבעקבותיהן השתנתה תפיסת עולמה. "הם היו 'הקרבן' לה קרם' של החברה שממנה הגיעו, בוגרי אוניברסיטאות מובחרות, דוברי אנגלית טובה, אנשי פת"ח מתונים", נזכרת וילף. "נדהמתי מעמדויותיהם. אף אחד מהם לא הכיר בזכותו של העם היהודי למדינה. הם אמרו שהיהדות היא לא לאום אלא דת, ולכן אין לה זכות להגדרה עצמית. 'אין לכם קשר לארץ הזאת ואין לכם זכות למדינה', הם אמרו, 'בכל מקרה - לא פה'. חשבתי לעצמי שאולי לא פגשתי את הפלסטינים הנכונים".

אחרי אותה סדרת מפגשים שעוררה בה שאלות רבות, החליטה לצאת ולחפש את הקול הפלסטיני האחר. "אני במסע הזה כמעט עשרים שנה", היא אומרת. "עד כה, מצאתי שלושה פלסטינים שאומרים באופן ברור וחד משמעי שהם מכירים בזכותו של העם היהודי להגדרה עצמית, עם קשר היסטורי לארץ וזכות לגיטימית למדינה ריבונית לצד מדינה פלסטינית".

אל החזון שלה נחשפתי דרך סרטון שהעלתה לאחרונה לרשת החברתית X, טוויטר לשעבר, שבו הסבירה איך מדינת ישראל יכולה לנצח ומה באמת רוצים הפלסטינים. היא מתנסחת ברהיטות מרשימה, יש לה משנה סדורה לגבי צעדים אופרטיביים שלדעתה יביאו לניצחון מדינת ישראל והיא לא חוסכת ביקורת ממנהיגי המדינה בניהול המלחמה. כמו בסרטונים קודמים שהעלתה, היא אינה נרתעת מתגובות מלאות ביקורת ואפילו שנאה וכל משפט שהיא אומרת הוא כמו חץ הפוגע במטרה. אין פלא שהסרטון שהעלתה זכה ליותר

מ-900 אלף צפיות. "אומרים לנו שרוב הפלסטינים אינם תומכים בחמאס", כתבה בפוסט המצורף לסרטון, "או איפה הן ההפגנות הגדולות של הפלסטינים שדורשות מחמאס לשחרר את החטופים - ילדים, תינוקות, סבים וסבתות, אזרחים - מייד וללא תנאים? איפה המפגין הפלסטיני היחיד שעומד בטיימס סקוור או בכיכר טרפלגר עם שלט שאומר 'לא בשמי'? איפה האינטלקטואל הפלסטיני שיכתוב מאמר דעה המביע בושה עמוקה מכך שמעשים מהאכזריים ביותר בהיסטוריה האנושית בוצעו בשם 'שחרור פלסטיין' ו'מן הנהר ועד הים'? אם אש"ף, פת"ח והרשות הפלסטינית מייצגים את הפלסטינים המתונים, איפה הצעקה הזוועה? הגינויים?".

הסדקים הראשונים

וילף, דוקטור למדע המדינה וחברת כנסת לשעבר מטעם מפלגת העבודה ולאחר מכן מטעם מפלגת העצמאות, נולדה בשנת 1970 וגדלה בשכונת בית הכרם בירושלים. אביה, ד"ר יעקב וילף, חוקר ומרצה לכימיה פיזיקלית באוניברסיטה העברית; אמה, מירי וילף, הייתה מורה להיסטוריה. ילדותה עברה עליה בבית ציוני-שמאלני. "מגיל צעיר התעניינתי בכל מה שעמד בצומת של ישראל ושל העולם". וילף בילדותה בירושלים

מגיל צעיר התעניינתי בכל מה שעמד בצומת של ישראל ושל העולם". וילף בילדותה בירושלים

צילום: אוסף בית

שבשנת 1992, כשמימשתי לראשונה את זכות ההצבעה שלי, הצבעתי לרביץ". היא הייתה פעילה במפלגת העבודה, תמכה ברעיון שתי מדינות לשני עמים ובשלב מסוים הבינה שכדי לעסוק בנושאים אלה באופן משמעותי ולהביא לעשייה, אין מנוס מכניסה לפוליטיקה. "פעלתי מתוך ההנחה הרווחת באותם ימים, שלפיה יהיה שלום רק כשמדינת ישראל תצא מהשטחים ופלסטינים תהיה מדינה".

אך המציאות לא תמכה באותן הנחות יסוד. קריסת קמפ דייוויד והאינתיפאדה השנייה יצרו את הסדקים הראשונים. "ישראל שמה על השולחן בשנת 2000 הצעה של הסדר שלום תמורת מדינה פלסטינית בלי התנחלויות, ובירה במזרח ירושלים. ערפאת לא לקח את ההצעה", היא מזכירה, ומציינת שבאותה שנה פרצה האינתיפאדה השנייה. "היה כאן גל טרור פסיכוט. אנשים יצאו לבית קפה וסיימו בנתיבות. המטרה הייתה לפגוע באזרחים, לאו דווקא בחיילים, והפגיעות התרחשו בערים המרכזיות - תל אביב, באר שבע, נתניה, לא בשטחים. התחלתי לשאול את עצמי מה הפלסטינים באמת רוצים. ב-2008 אולמרט הוסיף שיפורים להצעה, אבל היא עדיין נדחתה על ידי אבו מאזן. בין אותן שנים התרחשה, כזכור, ההתנתקות".

גם אם הייתה עוינות (והיא אינה מכחישה שהייתה) מצד המחנה שממנו הגיעה בעקבות השינוי בדעותיה - היא לא הוטרדה מכך. ובכל מקרה, כך היא אומרת, כיום היא מרגישה שאינה לבד במערכה. "במשך השנים התבדחתי ואמרתי שאני לא יודעת אם העמדות שלי מייצגות חמישה ישראלים שהם במקרה חברי הטובים", היא מחייכת. "בכל מקרה, אם יש מעגל קרוב של אנשים סביבי עם החשיבה הזאת, אין בדידות". עם זאת, היא מניחה שכיום עמדותיה מייצגות את רוב הציבור הישראלי. "רוב הציבור מבין שהעמדה הפלסטינית היא 'מן הנהר ועד הים', כלימר - התנגדות מוחלטת לריבונות יהודית בשטח כלשהו, עם התנחלויות או בלי". היא מאמינה שהחברה הישראלית ראתה והבינה את תוצאות ההצעות למדינה פלסטינית ושל הנסיגה מעזה, ואין הרבה המאמינים היום שישראל לא הציעה

צילום: עידן ורצמן

מספיק. במקביל, היא מניחה כי רוב הישראלים היו מוכנים לדלוקת הארץ אם המשמעות הייתה סיום אמיתי של הסכסוך.

איך מתנהל 'מחנה השלום' אחרי השבעה באוקטובר?

"כבר לפני השבעה באוקטובר נשאר מעט מאוד מחנה שלום כמו שהיה בשנות ה-90. הם הבינו שאין עם מי לדבר, אז עברו לעסוק בנישאים של צדק חברתי, יוקר מחייה ונושאים משפטיים. השמאל שנשאר הוא סוציולוגי". ובכל זאת, היא אומרת, חל שינוי. "כיום יותר אנשים מוכנים להקשיב לטענה שהזהות הפלסטינית כולה, להוציא שלושה אנשים שאני מכירה, מבוססת על שלילת הזהות היהודית, על הרס ולא על בנייה".

להפוך את המשוואה

באופן מרשים במיוחד, אף על פי שהיא מכריחה את בני שיחה להביט ישירות בעיני הפלסטינים, ומדברת - מבלי לייפות - על שאיפותיהם בנוגע ליהודים ולמדינת ישראל, השיחה עימה משרה ביטחון ותחושה שיש פתרון.

"אנחנו במלחמה מול אידיאולוגיה טוטאלית שאותה צריך להביס", היא אומרת. "אם היינו בונים קואליציה בין-לאומית שאומרת לפלסטינים 'אתם לא פליטים, אין שיבה, סוגרים את אוג'ר' - א' - זה היה ניצחון דיפלומטי, הישג אמיתי. שווה יותר מעשרים פירים שהצבא מחסל". עם זאת, היא מדגישה, תחילה יש להביא לניצחון צבאי. "קל הרבה יותר לשנות

אידיאולוגיה כשאנשים מגישים שהיא לא הביאה אותם למקום טוב. הבעיה היא שכרגע אני לא רואה את התבוסה הצבאית של הפלסטינים, ובינתיים אנחנו לא פועלים לשינוי אידיאולוגי".

לדעתך, אין בלתי מעורבים בעזה? "צריך לדייק - בלתי מעורבים הוא מונח צבאי. ברור שלא כל אדם שחי בעזה הוא לוחם או רוצח מיומן, אבל אין בעזה אנשים, ככל הידוע לי, שלא מחויבים לאידיאולוגיה של פלסטין מן הנהר ועד הים". אנשים השומעים ממנה את הטענה הזו, כך היא מספרת, שואלים אותה אם לדעתה כל העם הפלסטיני אשם בטבח השבעה באוקטובר. "המלחמה היא

"מאז השבעה באוקטובר יש יותר רצון לשמוע אותי בעברית". ד"ר וילף

"איפה הן ההפגנות הגדולות של הפלסטינים שדורשות מחמאס לשחרר את החטופים - ילדים, תינוקות, סבים וסבתות, אזרחים - מייד וללא תנאים? איפה הצעקה? הזוועה? הגינויים?"

לא נגד 30,000 רוצחים מהחמאס, היא מחדדת, "יש לנו כאן חברה שלמה שמגויסת לרצון. במלחמת העולם הראשונה ארצות הברית לא נלחמה נגד הקמיקים, אלא נגד היפנים. חמאס יכול להפוך את המרחב העזתי לנשק מכיוון שהם פועלים בתוך אוכלוסייה אוהדת. העובדה שהם גייסו אלפי לוחמים חדשים לא צריכה להפתיע את האמריקאים".

לדבריה, האתגר העומד לפתחנו הוא טרנספורמציה של הפלסטינים, לא פחות. "מולנו עומד עם שלם שבסיס האידיאולוגיה שמגדירה את זהותו היא שליהודים לא תהיה מדינה", היא

אומרת. "המסר של שטחים תמורת שלום היה אופטימי, השתמע ממנו שפתרון הסכסוך הוא אפשרי ולכן רעיון ההתנתקות היה כל כך פופולרי. אריאל שרון, ראש הממשלה דאז עמד לקבל 60 מנדטים. הייתה אמירה

שאפילו אם ערפאת לא יהיה מוכן לחתום, אנחנו נצא משם ונפתור את זה".

אגב, אפילו זהותם של שלושת הפלסטינים שמכירים בקיומה של מדינת ישראל, שעליהם כתבה בפוסט ב־X - מוטלת בספק. "קיבלתי תגובה מאחד מהם, אדם בשם ג'ון עזיז, ששאל מי השניים האחרים", היא מספרת. בפוסט אחר שלה, שקיבל אלפי שיתופים, כתבה שאין היגיון בטענה שהפלסטינים הם פליטים כשהיא נשמעת מצד אלו המכירים במדינה פלסטינית וממשיכים לממן את אונר"א. "הצעתי להם עסקה: תכירו במדינה פלסטינית כולל הצהרה שמי שחי בפלסטין הוא לא פליט ואין לו זכות שיבה למדינה שהוא לא שייך אליה, ומשם נתקדם. אותו ג'ון עזיז כתב בתגובה שאלו דרישות הגיוניות מאוד, אבל הוא היה היחיד. חוץ מהישראלים שתמכו, כל השונאים כתבו 'תמשיכי לבכות, יבוא יום ונשוב, מן הנהר ועד הים'".

מאמינים לך שאין פלסטינים שחושבים אחרת?

"את זה הכי קשה לאנשים לקבל", היא מודה. "כבר שנים אני מרצה בפני משלחות שמגיעות לארץ - סטודנטים, חברי קונגרס, חברי פרלמנט, עיתונאים. התגובות תמיד זהות: אומרים לי שאני מגזימה, שאני מכיליה, שיש קיצוניים בשני הצדדים, ואני בתגובה מבקשת מהם להוכיח לי שאני טועה. תמצאו לי פלסטיני שאומר באופן פומבי משהו אחר, שמודה שהוא מכיר בזכותו השווה של העם היהודי

להגדרה עצמית במולדתו ההיסטורית, שרוצה לחיות במדינה ערבית לצד מדינה יהודית ולא במקומה. משמעות ההכרה בכך היא ההבנה שמי שחי בעזה ובגדה הוא לא פליט מפלסטין, ואין לו זכות להתיישב בישראל בשם השיבה. אני לא מחפשת להיות צודקת, אני מחפשת את האנשים האלו. ככל שיהיו לנו יותר, נתקרב לשלום".

אמרת שיש רק שלושה כאלו. "כן. מצוין, שהם יקבלו את המיליארדים. נהפוך את המשוואה. כבר שנים שאנחנו נותנים את כל הכסף והתמיכה הדיפלומטית למי שרוצים שלא תהיה מדינה יהודית".

אנשים חשבו על שלום

וילף היא בוגרת התיכון ליד האוניברסיטה בירושלים, ושירתה בצה"ל כקצינה ביחידה 8200. היא בעלת תואר ראשון במדע המדינה ותולדות האומנות מאוניברסיטת הרווארד שבארצות הברית, תואר שני במנהל עסקים מ-INSEAD שבצרפת ותואר דוקטור במדע המדינה מאוניברסיטת קיימברידג' שבאנגליה.

"בלתי מעורבים הוא מונח צבאי. ברור שלא כל אדם שחי בעזה הוא לוחם או רוצח מיומן, אבל אין בעזה אנשים, ככל הידוע לי, שלא מחויבים לאידיאולוגיה של פלסטין מן הנהר ועד הים"

"חמאס" מייצגים את הפלסטינים לפי אתוס השיבה וחיסול המדינה היהודית

צילום: שאטרסטוק

בשנים 2002-2006 שימשה כיועצת מדינית למשנה לראש הממשלה דאז, שמעון פרס, הייתה יועצת אסטרטגית בנושא קרנות השקעות בחברת הייעוץ העולמית מקינזי, ולאחר מכן שותפה מנהלת בקרן ההון סיכון של "כור תעשיות". עד חברותה בכנסת הייתה עמיתת מחקר במכון לתכנון מדיניות העם היהודי.

מה את יכולה לספר על היחס לישראל באוניברסיטאות שבהן למדת בארה"ב ובאירופה באותם ימים?

"כמעט שמיים וארץ לעומת היחס כיום. למדתי בהרווארד בשנות ה-90, כאשר 20%-25 מהסטודנטים היו יהודים ואני זוכרת תחושת ביטחון. היהודים בנו מרכז הילל ענק באמצע הקמפוס, כולו עשוי זכוכית, כאילו אמרו - תראו אותנו, מתפללים באמצע הקמפוס, הכול שקוף, אנחנו לא מסתתרים. זה היה השיא, משם המצב רק הידרדר".

היא זוכרת את אחת הסטודנטיות בריטית למחצה, מגיעה לקמפוס עם כאפיה. "היא אמרה כל הומן 'Free Palestine' וכולם חשבו שהיא קצת מסובבת. היא הייתה בודדה, אלו היו עמדות חריגות בשנות ה-90, ימי רבין. אנשים חשבו על שלום, אמריקה הייתה בשיא כוחה והאווירה הייתה שונה", היא מוסיפה. "אני לא חושבת שהמרצה שהנחה אותי בדוקטורט בקיימברידג' היה מסכים להיות המנחה שלי היום. הוא הפך לאקדמאי אנטי-ציוני ומזועזע מכך שהייתי תלמידה שלו".

את חווה אנטישמיות כשאת נמצאת בארצות הברית ובאירופה?

"לא במובן המקובל, אבל אני נחשפת מבוקר עד ערב לרעיונות עקומים שמבטאים אנטי-ציונות, כמו התפיסה שישראל היא מדינת אפרטהייד, שמתנהל בעזה רצח עם ושהציונות מבטאת גזענות". בין השנים 2013-2010 כיהנה וילף כחברת כנסת, תחילה מטעם מפלגת העבודה ואחר כך כחברת הכנסת ה-18 מטעם מפלגת העצמאות בהנהגת אהוד ברק, והייתה יושבת ראש ועדת החינוך, התרבות והספורט. בנסיף לעשייה הפוליטית פרסמה וילף שבעה ספרים בנושאי יסוד בחברה הישראלית והעם היהודי - חינוך, שיטת ממשל, הסכסוך והורמים האנטי-ציוניים בארץ ובעולם. היא כותבת קבועה של מאמרי דעה בעברית

באינתיפאדה השנייה היה כאן גל טרור פסיכטי. המטרה הייתה לפגוע באזרחים - לאו דווקא בחיילים, והפיגועים התרחשו בערים המרכזיות - לא בשטחים. התחלתי לשאול את עצמי מה הפלסטינים באמת רוצים

ובאנגלית בעיתונים בישראל ובעולם, ומרצה בישראל ובחו"ל בנושאי חברה ופוליטיקה בישראל. בשנת 2003 יצא לאור ספרה הראשון "מקימים, לוחמים ואנחנו - הדור הצעיר והמאבק הבא על דמותה של מדינת ישראל", בליווי הקדמה של שמעון פרס. בשנת 2008 יצא לאור ספרה השני "בחזרה לאלף בית - הדרך להצלת החינוך בישראל (ללא תוספת תקציב)", שאותו כתבה יחד עם אמה, המורה והמחנכת מירי וילף. הפעילות הציבורית שלה, היא אומרת, נעשתה אינטנסיבית יותר לאחר פרוץ המלחמה. "אני מעבירה הרבה יותר הרצאות, יוצאת ליותר משלחות, כותבת יותר מאמרים, מקליטה יותר פודקאסטים ומעלה יותר פוסטים". בנוסף, היא אומרת, בחודשים האחרונים עלה הביקוש להרצאות שלה בארץ. "בעשור האחרון אני מרצה ופועלת בעיקר בחו"ל, אבל מאז השבעה באוקטובר יש יותר רצון לשמוע אותי בעברית".

לא שותפה לקונספציה

נוכח כל אלו, האמירה שלא הייתה שותפה לקונספציה שקרסה בשבעה באוקטובר אינה מפתיעה. היא עצמה לא הופתעה מכך שפעילי אונר"א השתתפו בטבח. "כשהייתי בכנסת עסקתי בנושא אונר"א, והתחלתי לשאול את עצמי למה המערב מממן ארגון שחותר תחת זכות הדגירה העצמית של יהודים. איך זה תומך ברעיון שתי המדינות?". השאלות הפכו למחקר שאותו ערכה עם העיתונאי עדי שוורץ, ובהמשך פורסם כספר בשם 'זכות השיבה'. "אונר"א התחילה עם כוונות טובות כמו ליישב פליטים ערביים מהמלחמה, אבל 'נחטפה' על ידי הפליטים הערבים

זירת הפיגוע בדולפינריום בימי האינתיפאדה השנייה

עצמם. היא הפכה לארגון פלסטיני שמטרתו העיקרית היא לשמר את הפלסטינים ליום שבו לא תהיה מדינת ישראל. 75% מתושבי עזה רשומים על ידי אונר"א כפליטים מפלסטין. אם שמים את הדעות הפוליטיות בצד ויוצאים מנקודת הנחה שעזה היא פלסטין, אז הם נולדו בפלסטין, גדלו

הפיגוע בדולפינריום, 2001. צילום: ויקיפדיה

בפלסטין, והם גם פליטים מפלסטין", היא אומרת. "המשמעות היא שעזה היא לא הבר. הם לא צריכים לטפח את עזה, כי עזה קיימת רק כתחנת ביניים עד שחרור פלסטין, מן הנהר ועד הים". לעומת גורמים אנטי-ציוניים אחרים, היא אומרת, אונר"א מטעה "יש בה את האותיות UN, והיא מקבלת

"פעלתי מתוך ההנחה הרווחת באותם ימים, שלפיה יהיה שלום רק כשמדינת ישראל תצא מהשטחים" עם רוה"מ והנשיא לשעבר שמעון פרס ז"ל

ועידת הנשיא, 2008

התנגדותם למדינה היהודית. "צריך לדעת מה לשאול אותם ואיך לשאול, אבל אם לוחצים, מגלים שבסוף הם לא משקרים. אני פיתחתי כבר אוזן מוזיקלית", היא אומרת בחיך. "כשמדובר בפתרון שתי המדינות, צריך לוודא שאחת מהן היא מדינת היהודים. בשנות ה-90, כשערפאת ואבו מאזן אמרו שתי מדינות, הם התכוונו שאחת המדינות היא בעזה ובגדה, ומדינה ערבית נוספת תחליף את מדינת ישראל דרך הרעיון של שיבת הפליטים. צריך להיות מאוד מדויקים וברורים. ממשלה עם קצת תחכים הייתה מצהירה בכל יום, מעל כל במה, שביום שהפלסטינים יסיימו את מלחמתם בת 100 השנים בציונות, יכירו בזכותו השווה של העם היהודי להגדרה עצמית, לא יבקשו 'מן הנהר ועד הים' ויפנימו שהם לא פליטים ושאלו להם זכות שיבה - ביום הזה הם יגלו שמדינת ישראל נכונה לחיות איתם בשלום, בשוויון, שתי מדינות זו לצד זו. כך גם לגבי המדינות שרצות להכיר במדינה פלסטינית כמו נורבגיה, אירלנד וספרד."

שלום ארוך טווח

אני שואלת אותה איך מפרקים את האתוס הפלסטיני ששולל מדינה יהודית, והיא מציגה תוכנית אופרטיבית בת שלושה צעדים. "הצעד הראשון הוא אותה הצהרה מצד הממשלה לגבי נכונות לסיום הסכסוך. להודיע שזה החזון הישראלי, אפילו לנעוץ אותו באתר של משרד ראש הממשלה". זו גם גישתה לגבי הלחץ הבינלאומי הגובר מול ישראל. "אני לא צריכה מנהיגים וממשלה שיגידו לי שהרצפה עקומה, מבחינת היחס ליהודים היא תמיד תהיה כזו. אני רוצה לשמוע מה עושים עם זה". שנית, היא אומרת, יש לצאת למהלך דיפלומטי רחב, קמפיין אגרסיבי לניתוק הפלסטינים מכל הדלק של רעיונות השיבה והפליטות האין-סופית. "צריך להוציא את כפת הברזל מאונר"א, לדבר עם המדינות ולבקש לעצור את מימון הארגון הזה. הפלסטינים לא היו מחזיקים מעמד עוד ועוד במלחמה אם הם לא היו מתולקים כל הזמן". השלב השלישי, שתלוי בשלבים הקודמים, הוא יצירת ברית עם מדינות ערביות מוסלמיות מתונות כמו איחוד

אליהם כאל ארגון סיוע הומיטרי ופספסה הזדמנות לשנות את היחס ואת המימון לארגון", היא אינה מסתירה את תסכולה. "במשך השנים פניתי לנתניהו בנושא, אבל הוא לא היה מוכן להתעמת עם משמעות האידאולוגיה של הפלסטינים. בצבא ובממשלה לא לקחו את הפלסטינים ברצינות וזו המחשבה שעמדה, בעיניי, בבסיס הכישלון האדיר של השבעה באוקטובר".

ממה נובעת המדיניות הזו? "אני באמת לא יודעת. לפעמים נדמה לי שהיהודים לא רוצים לנצח. יש איוו חולשה, רפיסות".

אם אונר"א נסגרת מחר, מי מחליף אותה?

"זו טעות לחשוב שצריך להחליף את אונר"א. אונר"א מדליקה ש"יפות, היא לא הכבאית, היא רק רוצה שיחשבו שהיא כזו", היא אומרת. "היא הארגון שמשמר את הרעיון הפלסטיני שישאל היא זמנית. את שירותי החינוך והבריאות הפלסטינים יכולים לקבל מירדן, מהרשות הפלסטינית בגדה ומנציבות האו"ם לפליטים בלבנון ובסוריה, בתנאי שמתחילים ליישב אותם".

ומה לגבי עזה?

"לגבי עזה אני מציעה רעיון מהפכני: אונר"א הוא ממילא ארגון פלסטיני, והוא מוזמן להמשיך לנהל את בתי הספר ושירותי הבריאות בלי הכסות של פליטות ושיבה".

יתרון נוסף שישראל יכולה לנצל בזירת ההסברה הבינלאומית, לדברי יילף, היא הכנות של הפלסטינים לגבי

כסף ממדינות נחמדות כמו אמריקה, אוסטרליה, יפן, בריטניה וגרמניה וכך הארגון זוכה ללגיטימציה. אבל במאה השנים האחרונות הפלסטינים קיבלו תמיכה מכל גורם אנטישמי ואנטי-ציוני בעולם, מהנאצים בשנות ה-30 וה-40, דרך הסובייטים ועד איראן כיום, היא מפרטת. "כמה מאות אלפי ערבים לא היו מעניינים אף אחד בעולם אם הם לא היו מנהלים מלחמה ביהודים, ועוד ביהודים הציונים, אלו שהעזו לדמיין כבוד, שוויון וחירות. לאנטישמים נוח להתחבא מאחורי תמיכה בזכויות הפלסטינים".

ויש סיכוי שיבינו בעולם מי הם, ויפסיקו לממן אותם?

"זה לא יקרה כל עוד הממשלה הנוכחית מנהלת אותנו", היא טוענת. "ישראל פורשת כיפת ברזל מעל אונר"א ודואגת שהמימון לארגון יימשך, שחברי פרלמנט וחברי קונגרס בחו"ל לא ישאלו יותר מדי שאלות ועוזרת לארגון לשמור על תדמיתו. אם יש חומרים מפלילים על אונר"א, ישראל מסתירה אותם. עם פרוץ המלחמה המדינות התחילו להבין מהי אונר"א, אבל ישראל התייחסה

"עשרות שנים אנחנו שומעים 'שלום עכשיו' ואולי גם נגיד 'שלום ארוך טווח', הוא יגיע מהר יותר". מעמד החתימה על הסכמי אוסלו

צילום: שארטרסטוק

צילום: איליה יפתחוביץ

"למדתי בהרווארד בשנות ה-90, כאשר 20-25% מהסטודנטים היו יהודים ואני זוכרת תחושת ביטחון. היהודים בנו מרכז הילל ענק באמצע הקמפוס. זה היה השיא, משם המצב רק הידרדר"

האמירויות וסעודיה. "הרעיון הוא להסתייע במדינות ערביות שלאט לאט מתנתקות מאנטי-ציוניות, כדי לסייע לפלסטינים לטפח זרות ערבית ומוסלמית שאינה מבוססת על שלילת הציונות", היא אומרת. "אני חושבת שאותן מדינות מתחילות להבין שזה אינטרס שלהן, כי זהות הרסנית שמבוססת על שלילת ריבונות יהודית יכולה להחריב את הפרויקט שלהן לשינוי הערביות והאסלאם".

למה היית מצפה מההנהגה בנושא החטופים? בנושא משאיות הסיוע? "ביום הראשון למלחמה היינו צריכים לסגור את הגבול ולהגיד בצורה הכי ברורה שכלום לא נכנס עד שיוצאים

החטופים", היא אומרת. "כבר נרמלנו את הצורך במשא ומתן, הראינו לעולם שאפשר לעבור גבול ולחטוף אנשים מהמיטות שלהם בשבת בבוקר, שזה בסדר. אנחנו במלחמה עם צוה, מדינת אויב. לעזה יש גבול עם מצרים, שרון קיבל בזמנו את ההחלטה הרשמית לצאת מציר פלדלפי בדיוק בשביל רגע כזה, אבל כולם מתעלמים מכך. אנחנו לא בעד להרעיב אנשים, אז שהמצרים יתנו להם אספקה".

ומה לגבי הגישה של האמריקאים? של הנשיא ביידן?

"בתחילת המלחמה ביידן הגיע עם נושאות המטוסים ואמר 'Don't', אבל גם אמר שחמאס לא מייצגים את הפלסטינים. הייתי מצפה ממנהיג ישראלי רציני להבהיר לנשיא האמריקני שאנחנו מעריכים מאוד את העזרה שלמעשה הצילה אותנו, אבל חמאס כן מייצגים את הפלסטינים לפי אתוס השיבה וחיסול המדינה היהודית. השבעה באוקטובר הוא הגשמת חזון השיבה הפלסטיני. זה אף פעם לא היה רעיון תמים, תמיד היה בו אלמנט של ניצחון אלים ואכזרי על מדינת

"אני במסע הזה כמעט עשרים שנה". ד"ר עינת וילף

היהודים".

ד"ר וילף מגדירה את עצמה כפעילת שלום ארוכת טווח. "כששומעים על המסע שעברתי מניחים שאני שמאלנית שהתפכחה והפכה לימנית", היא אומרת. "אבל הייתי ונותרתי אשת שמאל בכל היבט שהוא - חברתי, סוציאליסטי, בנושאי דת ומדינה, אבל גם בהיבט של שלום, באופן עמוק. אין לי איזו תפיסה דתית שלפיה כל מקום שמוזכר בתנ"ך חייב להיות בריבונות יהודית. אם הם לא רוצים לחסל אותנו - אז בבקשה, שיחיו לצידנו".

אומנם, היא אומרת, המאמצים שלה לסגור את אונר"א מציגים אותה באור אנטי-פלסטיני קיצוני, אבל זו לא המציאות. "הבנתי שאונר"א היא מוקד מרכזי שמתדלק את המלחמה. הפעילות לסגור אותה מגיעה מרצון לשלום".

היא לא יודעת כמה זמן ייקח לחזון שלה להתממש. "עשרות שנים אנחנו שומעים 'שלום עכשיו' ואין שלום. אולי אם נגיד 'שלום ארוך טווח', הוא יגיע מהר יותר". ■